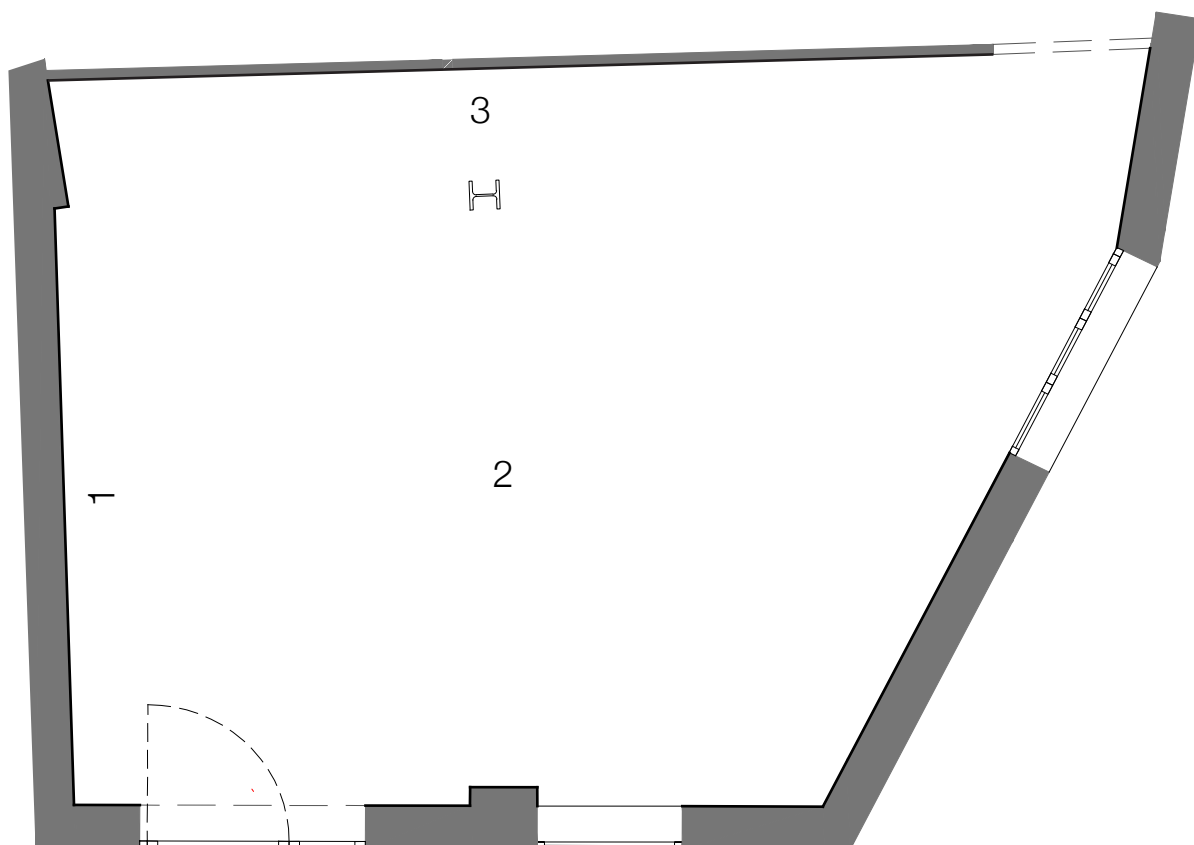


#01

Acte de presència

Azahara Cerezo

25/10 - 04/01/19



1. *Acte de presència* (2017)

Sèrie de 4 fotografies (impressions inkjet en paper d'arxiu)

2. *Col·lecció incompleta d'escultures absents* (2018)

Sèrie de 5 fotografies (impressions digitals)

3. *Salvar un abisme* (2018)

Instal·lació: 2 llums LED ultravioleta i tinta invisible.

Horari d'obertura:

dijous i divendres de 17 a 20 h

dissabtes d'11 a 14 h i de 17 a 20 h

Per a més informació:

www.culturalrizoma.com

Acte de presència és una proposta expositiva articulada per tres peces que, d'una manera o altra, ens parla de certes singularitats territorials. Podem situar-nos en aquesta primera capa de lectura i conèixer Genalguacil, un petit poblet de Málaga on va fer la residència pel projecte JustResidence. De fet, el títol de l'exposició respon a aquest territori, com a punt de partida. També podem conèixer un itinerari realitzat a París, amb la seva *Col·lecció incompleta d'escultures absents* i un racó de l'espai aquí, a Celrà, l'espai propi de Cultural Rizoma on es proposa *Salvar un abisme*.

Fer acte de presència requereix una acció, un estar-hi. La presència en si mateixa pot esdevenir amb tota la seva fisicitat o la manca d'aquesta, no és important. Pots acaronar-la i fins i tot dibuixar-la amb una esfereïdora realitat, però, també, pots ser capaç d'imaginar què podria haver estat. Es poden també abordar presències amb imatges que la verifiquin, o les que ho puguin simular.

L'important, potser, és l'acte de l'artista que requereix una acció concreta i precisa, l'acte de ser-hi present, amb el cos. Mirar. Veure. Assenyalar. Aquí estan, encara que no les puguis veure. Aquestes troballes es converteixen en un punt de trobada o en un punt de partida cap a esvorancs de si mateixa, que s'intenta explicar per explicar-los.

Ser-hi. Situar-se. Veure amb tots els sentits. En l'exposició l'Azahara Cerezo fa un acte, hi és. Hi és en cadascun dels projectes que ens presenta. Li agrada mirar al seu voltant, descobrir presències o absències. Visibilitzar coses que poden semblar mínimes. Quasi imperceptibles. Li criden l'atenció les coses insignificants i es pregunta per què ho són i així explorar les profunditats i, alhora explorar-se. En cadascun dels seus gestos, dels seus itineraris, de les seves vivències podem trobar una pregunta que inicia els seus processos.

A *Acte de presència* podem trobar la pregunta: què puc aportar en un espai ple d'intervencions artístiques? Al petit poble de Genalguacil fa catorze anys que intervenen el territori amb propostes que dialoguen amb el paisatge, emplen racons i deixen la seva empremta al municipi. La resposta és veure-la situada al llindar entre el fer i desfer, i ens suggereix la possibilitat de la seva escriptura i la re/apropiació del grafit. En aquesta intervenció al territori allibera espais, esborra petjades i ens qüestiona directament sobre la capacitat documental de la imatge.

A *Col·lecció incompleta d'escultures absents* es pregunta, mentre passeja per París, per què hi ha una quantitat determinada de peanyes buides. On és l'escultura?, el monument?, què era? No ho sap però ho documenta, obrint un espai d'intervenció a la nostra participació. Segurament hi ha una resposta clara, social, d'intervenció política, els monuments sempre tenen una intenció política. Algú que ordena la seva aparició o desaparició. La invisibilització de certes imatges sempre tenen una connotació de poder, que, a vegades, només a vegades, se'ns escapa. L'Azahara no intenta resoldre-ho, només qüestionar-ho. Obrir un espai de debat.

L'última peça de l'exposició *Salvar un abisme* és, potser, la que nosaltres hem pogut viure més a prop. És una producció pensada per l'espai de Cultural Rizoma i neix d'una vivència, un moment, d'un acte d'estar-hi, com els altres, i també li sorgeix una pregunta: Què és un abisme? On es troba exactament? Podem mesurar un abisme? Estic situada en un abisme? Si el mesurem a l'espai físic que es pot recórrer dins l'espai expositiu és mínim, quasi ridícul, potser ni tan sols es percep en una mirada descuidada, al voltant de les parets i el terra que quasi el cobreix. Però ella va ser-hi, quan l'abisme era tan insondable com la persona que intenta situar-se en relació al món que l'envolta. Sóc petita, mínima.

Llavors la interrogació va més enllà. Quin és el meu abisme?

Salvar un abisme és un intent de situació, d'avaluació, de visibilització de les magnituds en relació a l'espai que l'ocupen, una realitat d'amidaments tangibles i mesurables. Situades davant d'aquest esvoranc, ens mostra les mides i el visibilitza. No sabem si hi ha salvació, només la possibilitat davant la mesura i la pregunta.

Quin és el vostre abisme?